اَلدَّرْسُ الرّابِعُ
درس چهارم
اَلتَّعايُشُ السِّلْميُّ
همزیستی مسالمت آمیز

لَقَد كانَتْ رِسالَةُ الْإسلامِ عَلىٰ مَرِّ الْعُصورِ قائِمَةً عَلىٰ أَساسِ الْمَنطِقِ وَ اجْتِنابِ الْإساءَةِ؛
همانا بود رسالت اسلام در گذر عصرها استوار بر اساس منطق و دوری از بدی؛
فَإنَّ اللّٰهَ يَقولُ:
پس همانا خداوند می گوید:
﴿وَ لا تَستَوِي الْحَسَنَةُ وَ لَا السَّيِّئَةُ اِدفَعْ بِالَّتي هيَ أَحسَنُ فَإذَا الَّذي بَينَكَ وَ بَينَهُ
و مساوی نیستند نیکی و بدی دفع کن (بدی را) با چیزی که بهتر است که آنگاه کسی که میان تو و بین او
عَداوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَميمٌ﴾[1] فُصِّلَتْ : ٣٤
دشمنی است مثل اینکه او دوستی گرم و صمیمی است.

إنَّ الْقُرآنَ يَأمُرُ الْمُسلِمينَ أَلّا يَسُبّوا مَعبوداتِ الْمُشرِكينَ وَ الْكُفّارِ فَهوَ يَقولُ:
همانا قرآن امر می کند مسلمانان را که دشنام ندهند معبودهای مشرکان و کفار را پس آن می گوید.
﴿وَ لا تَسُبّوا الَّذينَ يَدعونَ مِن دونِ اللّٰهِ فَيَسُبّوا اللّٰهَ...﴾[2] الْأنعام : ١٠٨
و دشنام ندهید کسانی که غیر خدا را می خوانند پس دشنام می دهند خدا را...
اَلْإسلامُ يَحتَرِمُ الْأَديانَ الْإلٰهيَّةَ؛ ﴿قُلْ يا أَهلَ الْكِتابِ تَعالَوا إلىٰ كَلِمَةٍ سَواءٍ بَينَنا وَ
اسلام احترام می گذارد به دین های الهی (بگو ای اهل کتاب بیایید به سوی سخنی یکسان بین ما و
بَينَكُم أَلّا نَعبُدَ إلَّا اللّٰهَ وَ لا نُشرِكَ بِهِ شَيئاً﴾ آلُ عِمران : ٦٤
بین شما که عبادت نکنیم جز خدا را و شرک نورزیم به او چیزی را)
يُؤَكِّدُ الْقُرآنُ عَلىٰ حُرِّيَّةِ الْعَقيدَةِ: ﴿لا إكراهَ فِي الدّينِ...﴾ الْبقرة : ٢٥٦
تاکید می کند قرآن بر آزادی عقیده: (هیچ اجباری در دین نیست ...)
لا يَجوزُ الْإصرارُ عَلىٰ نِقاطِ الْخِلافِ وَ عَلَى الْعُدوانِ، لِأَنَّهُ لا يَنتَفِعُ بِهِ أَحَدٌ؛ وَ عَلىٰ كُلِّ
جایز نیست اصرار بر نقاط اختلاف و بر دشمنی، زیرا سود نمی برد از آن کسی؛ و بر همه

١ــ و نیکی و بدی برابر نیستند؛ [بدی را] به گونه‌ای که بهتر است دفع کن که آنگاه کسی که میان تو و او دشمنی هست، گویی دوستی صمیمی می‌شود.

٢ــ کسانی را که به جای خدا فرا می‌خوانند، دشنام ندهید که به خداوند دشنام دهند ... .